

๑๕๗

亘古一梦 เกินกู่ฮือเม้ง

เซียน

ฮันนิม

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ ผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน กลับมาพบกับสำนักพิมพ์อรุณอีกครั้งนะคะ ครั้งนี้เรามาพร้อมกับเรื่อง *หมอหญิงยอดการคำซ้อน วาสนารัก* นิยายแปลจีนย้อนยุค ความยาวสามเล่มจบ ซึ่งเป็นเรื่องราวของก๊วยห่วย หญิงสาวผู้ทะลุมิติมายุคโบราณและอยู่ในร่างของเด็กสาวอายุราวสิบห้าปี

ก๊วยห่วยกำพร้ามารดา ส่วนบิดาก็ถูกศัตรูทำร้ายจนขาพิการเดินไม่ได้ สองพ่อลูกและสาวใช้คนสนิทของมารดาหลบหนีการไล่ล่าระหกระเหินไปซ่อนตัวอยู่ในหมู่บ้านชนบทซึ่งเป็นบ้านเกิดของสาวใช้เพื่อความปลอดภัย ก๊วยห่วยจึงต้องแต่งกายเป็นชาย และจับพลัดจับผลูช่วยชีวิตชายหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งมีตัวตนลึกลับเอาไว้

เมื่อมีชายหนุ่มเพิ่มเข้ามาในบ้านอีกคน เพื่อความอยู่รอดของครอบครัว ‘หนุ่มน้อยก๊วย’ จึงใช้ความรู้ในยุคปัจจุบันและทักษะวิชาแพทย์ที่ร่ำเรียนกับบิดามาค้าขายหาเงินเข้าบ้าน

คนป่วยไม่มาให้รักษาหรือ งั้นก็ตามไปรักษาถึงที่บ้านเขาเสียเลยสิ! ก็แค่วิ่งตามรถม้าคนป่วยจนรองเท้าหลุดไปข้างหนึ่งเอง แต่แล้วอย่างไรเล่า ข้างหลังก็ยังมี ‘เขา’ ช่วยเก็บให้คืนมา!

ก๊วยห่วยจะนำความรู้จากยุคปัจจุบันไปประยุกต์ใช้ในยุคโบราณอย่างไร และวิธีการรักษาคนป่วยของนางจะน่าทึ่งขนาดไหน เชิญทุกท่านร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กันได้ในเล่มเลยนะคะ

อรุณ

1

ก้นฟูพรา

บ้านราตรีเยื้องกราย คลื่นความร้อนตลบไปทั่ว เสียงฟ้าร้องดังขึ้น
เป็นระยะพร้อมกับสายฟ้าที่แลบแปลบปลาบจนเสบตา

เป็นอีกหนึ่งคืนในฤดูร้อนที่ฝนตก!

ก๊วยหย่นอนอยู่บนเตียงที่ตื้อขึ้นด้วยไม้กระดานไม้ก็แผ่น บนกาย
มีเพียงผ้าห่มเก่า ๆ ผืนหนึ่งคลุมอยู่ นางลืมหามองหลังคาหญ้าที่มีดมิด
เบื่องบอย่างเหม่อลอย แต่ในใจกลับไม่สงบเลยแม้แต่น้อย

นี่เป็นสัญญาณของพายุฝนที่จะโหมกระหน่ำแท้ ๆ ไม่รู้ว่า
ห้องครัวจะรั่วหรือไม่ แล้วพุงนี้เข้าจะมีพินแห้งให้ก่อไฟหรือเปล่า

ขณะที่คิดว่านุ่นอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงไอที่พยายามข่มกลั้นดังมา
จากห้องโถง ในความเงียบส่งดยามค่าคืน เสียงไอนั้นดังเป็นช่วง ๆ
ขาด ๆ หาย ๆ ราวกับจะฉีกกระชากปอด

ก๊วยหย่นพังไม้ไหวจึงลุกขึ้นคว้าเสื้อคลุม สวมรองเท้าเหยียบสัน
เดินไปยังหน้าประตูห้องโถงที่อยู่ติดกัน แล้วเคาะประตู “ท่านพ่อ ข้าจะ
ไปต้มน้ำสักถ้วยมาให้ท่านนะเจ้าคะ”

“แค็ก ๆ...” ก๊วยจู่ชูโอหนักอีกครั้ง ก่อนจะหอบหายใจแล้ว

ตอบกลับ “ไม่ต้องลำบากหรอก ดึกดื่นมืดค่ำปานนี้แล้ว รีบไปนอนเถอะ”

กู่หุ่ยไม่ยอมฟัง แม้ว่าบิดาจะป่วยหนัก แต่ก็รักและเอ็นดูนางเสมอมา เขาสอนนางให้อ่านออกเขียนได้ รวมถึงสอนหลักการใช้ชีวิต นางรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของเขา และแน่นอนว่าต้องรับหน้าที่ดูแลเขาเป็นอย่างดี

กู่หุ่ยกลับไปห้องของตน จุดตะเกียงน้ำมัน แล้วนางก็หาคะกร่ำไม้ไผ่ใบหนึ่งออกมา เลือกรักษาสมุนไพรสองสามชนิดออกจากกระจัดมาใส่ตะกร่ำ จากนั้นจึงถือตะเกียงน้ำมันที่ส่องแสงริบหรืออย่างระมัดระวังไปยังห้องครัว

แม้ครอบครัวนี้จะยากจน แต่กู่จิ่งซูพอจะมีความรู้ด้านทักษะวิชาแพทย์อยู่บ้าง ทั้งยังเป็นคนสุภาพอ่อนโยน สอนสั่งบุตรสาวอย่างมีหลักการ ประกอบกับน้ำหมยที่ทั้งอ่อนโยนและใจดี ดูแลกู่หุ่ยราวกับเป็นบุตรสาวแท้ๆ ครอบครัวนี้จึงนับได้ว่าเปี่ยมไปด้วยความรักความอบอุ่น

น่าเสียดายที่มารดาของกู่หุ่ยเพิ่งจากไปเมื่อสามเดือนก่อน ทิ้งให้สองพ่อลูกต้องมาอาศัยอยู่กับน้ำหมยในหมู่บ้านบนภูเขาทุรกันดารแห่งนี้ บิดาไม่เพียงแต่ไม่ให้นางออกไปเตร็ดเตร่ข้างนอกเท่านั้น เขายังให้นางแต่งกายเป็นบุรุษอีกด้วย นอกจากขึ้นเขาหลังหมู่บ้านไปขุดหาของป่าและเก็บพืชสมุนไพรแล้ว นางก็ไม่สามารถออกไปไหนได้เลย

โชคดีที่กู่หุ่ยเองก็ไม่ได้เป็นคนชอบเที่ยวเล่น นอกจากปรนนิบัติบิดาแล้ว ก็รักษาอาการป่วยไข้ให้กับคนในหมู่บ้าน ตลอดจนทำคลอดให้สัตว์เลี้ยง

บางครั้งกู่หุ่ยเองก็รู้สึกเศร้าใจ แต่พอสบเข้ากับดวงตาที่เย็นชา

และเลื่อนลอยของกู่จิ้งซู นางก็ใจอ่อนยวบลงทุกที และใช้ชีวิตในฐานะ
 ชานาอย่างสงบสุขต่อไป

หลังจากล้างสมุนไพโรจนสะอาดและเติมน้ำลงในหม้อดินแล้ว
 กู่หฺรู่ยถึงได้พบว่าฟางในห้องครัวใกล้จะหมด จึงลุกออกไปเอาฟาง
 จากกองฟางที่อยู่นอกครัว

แต่ทันทีที่ยกฟางออกมานางพลันรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ จมูก
 ได้กลิ่นคาวเลือดโชยคลุ้ง อีกทั้งฟางในมือก็เปียกชุ่มและเหนียวเหนอะ
 กู่หฺรู่ยเป็นหมอ จึงไต่ถอกลิ่นคาวนี้อย่างยิ่ง

ท่ามกลางแสงฟ้าแลบที่สว่างวาบเป็นระยะ ๆ กู่หฺรู่ยเหมือนจะ
 เห็นวัตถุสีดำทะมึนกำลังขยุกขยิกอยู่ในกองฟางอย่างเชื่องช้าและ
 ยากลำบาก นางตกใจจนถอยหลังไปก้าวหนึ่ง จากนั้นก็เห็นวัตถุสีดำ
 ทะมึนนั้นค่อย ๆ คลานออกมาจากกองฟาง แล้วยันตัวลุกขึ้นช้า ๆ

เป็นคน ผี หรือสัตว์ป่ากันแน่!

กู่หฺรู่ยกริตรี่องในใจ แต่ไม่กล้าส่งเสียงดังออกมา เพราะกลัว
 จะทำให้วัตถุสีดำก้อนนั้นตื่นตกใจ

หลังจากที่ ‘สิ่งนั้น’ ลุกยืนตรงแล้ว ดูเหมือนว่าจะเป็นคน

เหตุใดถึงเอ๋ยเช่นนั้นนะหรือ เพราะนางได้ยินเสียงหอบหายใจ
 พืดพาดของคนผู้นั้น ราวกับหีบเป่าลมชำรุด

ฟังจากเสียงแล้ว น่าจะป่วย และยิ่งป่วยหนักอีกด้วย!

รูปร่างของคนผู้นั้นสูงใหญ่กว่านางหนึ่งช่วงศีรษะ แต่กลับยืน
 โคลงเคลงไปมา เหมือนจะล้มลงได้ทุกเมื่อหากมีลมพัด

กู่หฺรู่ยค่อย ๆ สอดมือขวาเข้าไปในแขนเสื้อเอียง ๆ เมื่อคลำเจอ
 ยาผงห่อหนึ่ง ถึงได้รู้สึกวางใจลงเล็กน้อย

“อะแฮ่ม!...แค็ก ๆ” นางกระแอมกระไอเบา ๆ

คนผู้นั้นดูเหมือนจะหันมามองนาง แต่ร่างกลับโคลงเคลงอย่างแรง และชั่วอึดใจต่อมาเขาก็ล้มลงบนกองฟาง

กู่หุ่ยหวาดกลัว ไม่กล้าเดินเข้าไปใกล้ ได้แต่ยืนกำห้อยางแน่นอยู่ตรงนั้น

“ช่วย...ช่วยข้าด้วย” เสียงแหบแห้งดังออกมาจากในลำคอของคนผู้นั้น รวากับมีปยุ่นอดตัน

แม้เสียงจะเบามาก แต่กู่หุ่ยก็ยังได้ยินอย่างชัดเจน นางก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว กำห้อยางแน่นพลางถามเสียงเบา “ท่านเป็นใคร”

ในยุคนั้นเช่นนี้ ไม่ใช่จะช่วยใครได้ตามใจ ยามดึกสงัดเช่นนี้ ชายผู้มีกลิ่นความเลือดคละคลุ้งมาซ่อนตัวอยู่ในกองฟางของบ้านนาง หากไม่ใช่โจรผู้ร้ายก็ต้องเป็นพวกนอกกฎหมายแน่ ถ้านางช่วยเขา อาจเป็นการหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวได้

“ข้า...ข้า...” คนผู้นั้นพูดจาอ้อ ๆ อึ้ง ๆ เหมือนไม่เต็มใจจะบอกชื่อแซ่

กู่หุ่ยรู้สึกหงุดหงิด คิดในใจว่า *อยากให้ข้าช่วยทั้งที แต่ท่านกลับเอาแต่ปิดบังตัวตน คิดว่าข้าโง่หรืออย่างไร*

นางจึงได้แต่ยืนกอดอกมองเขาอย่างเย็นชา

บรรยากาศราวกับหยุดนิ่ง รอบข้างอบอ้าวจนแทบหายใจไม่ออก ห้องนภามืดครึ้มลง เสียงอสันนิบาตกระชั้นเข้ามาทุกที แสงฟ้าแลบสว่างวาบเป็นทาง รวากับขอบเงินที่ประดับอยู่บนม่านราตรีสีดำนิท

อาศัยแสงสว่างนั้น กู่หุ่ยเห็นเขาสวมชุดทะมัดทะแมงสีดำที่หน้าอกเหมือนมีลูกธนูหักปักคาอยู่ นางรวบรวมสติแล้วใช้ไม้ตายของตน “ท่านผู้กล้า ข้าสามารถช่วยท่านได้ เพียงแต่ข้ามีบิดาที่

ป่วยหนักอยู่เบื้องบน ส่วนเบื้องล่างก็มี...”

เออ...เบื้องล่างยังไม่มีนี่นา

พูดถึงตรงนี้ นางก็หมดคำพูดแล้ว แม้แต่การโกหกก็ต้องอาศัยพรสวรรค์เหมือนกันสินะ

แต่กู่หฺยู่ผู้ยากจนชั้นแค่นี้รู้สึกอึดอัดใจอยู่เพียงครู่เดียว นางเอ่ยต่อว่า “ท่าน...มีเงินหรือไม่”

แม้หมอมจะมีจิตใจเมตตา แต่หมอเองก็ต้องกินข้าว ต้องเลี้ยงดูครอบครัว ถือโอกาสนี้หาเงินได้ นางก็ควรจะทำไว้ก่อน

คนผู้นั้นดูเหมือนลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยื่นของสิ่งหนึ่งมาตรงหน้านาง “บนนี้มีอัญมณีอยู่”

กู่หฺยู่รับมา อาศัยแสงฟ้าแลบจึงมองเห็นว่าเป็นกริชเล่มหนึ่ง มีขนาดเล็กและงดงาม ดำจับประดับด้วยทองคำและหยก เมื่อแสงฟ้าแลบสาดส่อง อัญมณีบนนั้นก็ประกายเจิดจรัส

ต่อให้ไม่ใช่สมบัติล้ำค่า ก็คงมีราคาไม่น้อย

กู่หฺยู่คาดเดาในใจพลางลังเล หรือจะช่วยเขาดีนะ อัญมณีพวกนี้ก็น่าจะเอาไปแลกเป็นเงินมาได้บ้าง ที่บ้านจะได้ไม่ต้องลำบากยากแค้นเช่นนี้

เมื่อคิดได้ดังนั้นก็ลงมือทันที นางเดินเข้าไปคว้าแขนข้างหนึ่งของคนผู้นั้นเอาไว้พร้อมกับเอ่ยว่า “พี่ชาย ให้ความร่วมมือหน่อย”

เดิมกู่หฺยู่ยังคิดว่าตนสามารถพยุงชายผู้นั้นขึ้นได้ในครั้งเดียว แต่ใครจะรู้ว่าร่างสูงใหญ่ของเขากลับแค่เขยื้อนเล็กน้อยเท่านั้น จากนั้นก็นอนนิ่งอยู่บนกองฟางเช่นเดิม

กู่หฺยู่ไม่โหยงสบถออกมา “ทำไมถึงได้ตัวหนักขนาดนี้”

นางนึกว่าตนเองทำงานบ้าน ทำไร่นามาหลายเดือน แร่กาย

คงจะมากพอแล้ว แต่วันนี้ถึงได้รู้ว่าการจะแบกผู้ชายตัวโต ๆ คนหนึ่ง ขึ้นมานั้น ยังเป็นเรื่องที่ห่างไกลนัก

ลู่อหลังเฟิงที่ได้รับบาดเจ็บจนแทบจะหมดสติได้แต่กระตุกมุกปาก เขาเสียเลือดจนจะสิ้นลมอยู่แล้ว จะหนักได้อย่างไรกัน

แต่หญิงสาวผู้นี้สามารถช่วยชีวิตเขาได้ เขาก็ได้แต่ให้ความร่วมมือเท่าที่จะทำได้เท่านั้น

ด้วยเหตุนี้เขาจึงใช้มือข้างหนึ่งยันกองฟางไว้ ส่วนอีกข้างจับ หัวไหลของกู่หฺรู่ยไว้แน่น กัดฟันรวบรวมพลังกำลังเฮือกสุดท้าย ร่างสูงใหญ่จึงค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเลได้ในที่สุด

กู่หฺรู่ยถอนหายใจโล่งอก แล้วพยุงเขาเดินเข้าประตูรั้วบ้านไป อย่างทุลักทุเล

หลังจัดให้เขานอนพักที่มู่ห้องแล้ว นางก็กลับไปหอบฟางแห้ง นอกไร่เข้ามาอีกครั้ง ส่วนหนึ่งใช้ปูบนพื้นให้ชายผู้นั้นได้เอนกายนอน ลงก่อน อีกส่วนแบ่งไว้สำหรับก่อไฟต้มน้ำ หลังจากนำยาไปให้บิดาต้ม แล้ว นางถึงได้มีเวลามาจัดการกับบาดแผลของชายผู้นั้น

กู่หฺรู่ยเร่งแสงตะเกียงให้สว่างยิ่งขึ้น แล้วใช้กริชที่เขาให้มา ตัดเลื้อบริเวณหน้าอกของเขา

ชั่วอึดใจต่อมา สายตาของนางจับจ้องอยู่ที่แผลอกแกร่ง แผงอกแกร่งนั้นชุ่มไปด้วยเลือด มีบาดแผลเหวอะหะ ไม่เหลือ ผิดดีแม้แต่จุดเดียว เนื้อหนังบริเวณหัวใจฉีกขาด เลือดสีดำนวมคล้ำ ไหลทะลักออกมาไม่หยุด

ดูแล้วหัวธนูน่าจะอาบยาพิษ
“อดทนหน่อย ข้าจะดูก่อนว่าใช่หัวศรหนามย่อน¹ หรือไม่!”
นางตัดชายเลื้อคลุมของเขากลับออกมาขยู่มเป็นก้อนแล้วยัดเข้าไปในปาก

ของเขา

กู่หฺรู่ยนำกริชไปลงไฟจากตะเกียงจนแดง จากนั้นก็กรีดลงบนหน้าอกของชายผู้นั้น เขาเจ็บจนแยกเขี้ยวยิงฟัน ดวงตาเยือกเย็น คู่หนึ่งจ้องนางอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ทนได้ไม่นานเขาก็หมดสติไป เพราะความเจ็บ

จากนั้นกู่หฺรู่ยใช้กริชคว้านบาดแผลของเขาอยู่คู่หนึ่ง ก่อนจะดึงกริชออกมาแล้วถอนหายใจอย่างโล่งอก โชคดีที่ถึงแม้ว่าหัวธนูนั้นจะเป็นหัวศรหนามย่อน แต่ยังห่างจากหัวใจอยู่สองซุน² ชายผู้นี้ช่างโชคดีจริงๆ

นางนำผ้าขาวที่ผ่านการต้มฆ่าเชื้อมาแล้วชุบน้ำกัลน์จากฝ้าหม้อไม้เพื่อล้างแผลให้เขา ก่อนใช้ชันคันหนึ่งกดบริเวณรอบๆ บาดแผล แล้วใช้กริชค่อยๆ แซะเนื้อรอบๆ แผลของเขาออกทีละน้อยจนเป็นรูขนาดเท่ากำปั้น จึงเอาหัวธนูลูกนั้นออกมาได้

สุดท้ายก็นำเข็มเงินและไหมเย็บแผลที่ทำจากลำไส้แกะมาเย็บปิดบาดแผลให้เขาอย่างรวดเร็ว เพื่อไม่ให้เลือดพุ่งกระเซ็นออกมา อุปกรณ์เหล่านี้ล้วนเป็นของบิดานางทั้งสิ้น

กู่หฺรู่ยลงมืออย่างคล่องแคล่วด้วยกลวิธีเฉพาะที่แปลกประหลาด ไม่นานก็เย็บปิดบาดแผลเรียบร้อย แล้วโรยผงซานซี³ ก่อนจะพันผ้าพันแผลให้เรียบร้อย

ลมกระโชกพัดมา เกือบทำตะเกียงน้ำมันที่ตั้งอยู่บนตมอดดับ

¹ ลูกศรหรือลูกธนูที่ตรงส่วนหัวมีลักษณะแหลมคมคล้ายหนาม

² เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน โดย 1 ซุน เท่ากับประมาณ 3.33 เซนติเมตร

³ บดมาจากสมุนไพรซานซึ่งจัดอยู่ในพืชตระกูลส้ม มีสรรพคุณทำให้เลือดไหลเวียนดี บรรเทาอาการเจ็บปวด ลดการอักเสบ บวม และห้ามเลือดสำหรับบาดแผลภายนอก

กู่หุ่ยริบใช้ฝ่ามือบังเอาไว้ จากนั้นก็ได้ยินเสียงสายฝนโปรยปรายลงมา ในอากาศอบอวลไปด้วยกลิ่นดิน

เป็นอีกหนึ่งคืนที่ฝนพำ!

เมื่อฟ้าเริ่มสว่าง ฝนก็หยุดตกแล้ว กู่หุ่ยลุกขึ้นไปหาดอกพุ่ก้อง⁴ รอบบ้านมาได้จำนวนหนึ่ง นำกลับมาต้มเป็นยาหนึ่งถ้วยแล้วบ่อนให้ ชายผู้นั้นดื่ม

บาดแผลสาหัสขนาดนี้ ทั้งยังไม่มียาฆ่าเชื้ออีก ก็คงต้องใช้สิ่งนี้ แทนไปก่อน

กว่าจะจัดการทุกอย่างเสร็จ ฟ้าก็สว่างจ้าแล้ว นกน้อยที่ตื่นเช้า ต่างกระโดดโลดเต้นส่งเสียงร้องจ๊ิบ ๆ อยู่บนกิ่งไม้ที่ปกคลุมไปด้วย สายหมอก กลิ่นหอมของดอกไม้และใบหญ้าลอยอบอวลเตะจมูก เข้า วันใหม่มาเยือนอีกครั้ง

แต่กู่หุ่ยกลับเหนื่อยจนปวดเอวปวดหลัง หนึ่งตาทั้งบนและล่าง ตีกันไม่หยุด นางผีนไม้ไหวอีกต่อไป หลังจากชดข้าวต้มผักป่าเสร็จ ก็กลับเข้าห้องไปนอนพักทันที

ตื่นมาอีกที ตะวันก็ส่องกันแล้ว นางรีบลุกขึ้น เดินเข้าไปในห้องครัว เหลือบมองไปยังมุมห้องก่อนเป็นอันดับแรก ก็เห็นชายผู้นั้น นอนขดตัวหลับอยู่บนฟางแห้ง ไม่ขยับเขยื้อน

กู่หุ่ยย่อตัวลง เห็นใบหน้าของเขาแดงก่ำ พอยื่นมือไปแตะ หน้าผากก็พบว่าตัวเขาร้อนจี๋ คงเป็นเพราะพิษจากบาดแผลเข้าสู่ ร่างกาย แม้จะดึงหัวธนูออกมาแล้ว แต่พิษก็ยังคงแพร่กระจายไปทั่ว ทั้งร่าง

⁴ ดอกแดนดีโลอน พืชตระกูลหญ้า เป็นผักสมุนไพร แก้อ่อนในและทำให้เจริญอาหาร

ดูท่าแล้ว ต้องหาวิธีถอนพิษนี้จะดีกว่า

แต่พิษร้ายแรงเช่นนี้ จะใช้วิธีใดถอนเล่า ในบ้านมีแต่สมุนไพร
ที่ใช้ทั่วไป ซึ่งใช้บรรเทาอาการปวดหัวตัวร้อนทั้งสิ้น อยากรจะจัดเทียบยา
ถอนพิษสักชุดนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย

กู๋หุ่ยครุ่นคิดไปมา ในที่สุดก็คิดได้หนึ่งวิธี นั่นคือน้ำตะกอน
ดิน⁵

อิงตามตำรายา*เป็นเฉ่ากั๊งมู*⁶ บันทึกไว้ว่า “น้ำตะกอนดินสามารถ
ถอนพิษและแก้อาการโรคบิดได้ ล้างสารพิษที่อยู่ในเนื้อสัตว์ ผัก
ปลา ผลไม้ และเห็ดที่มีพิษได้ รวมถึงพยาธิปรสิตในช่องท้อง หมดสติ
จากโรคลมแดดแบบเฉียบพลัน” ว่ากันว่ายังสามารถลดอาการฟกช้ำ
จากการกระทบกระแทกและอาหารเป็นพิษได้ด้วย น้ำตะกอนดินคือ
ตำรับยาที่สืบทอดต่อกันมา วิธีการทำคือขุดดินลงไปประมาณสามนิ้ว⁷
จากนั้นเทน้ำสะอาดผสมกับดินเหลืองที่เพิ่งขุดออกมาแล้วกวนให้เข้ากัน
รอให้น้ำตกตะกอนก็จะได้น้ำตะกอนดิน

ตอนนั้นชายผู้นี้ถูกพิษร้ายแรง เช่นนั้นก็ลองรักษาม้าตายดูจ
ม้าเป็น⁸ ดูสักตั้ง

เพื่ออัญมณีบนกริชของเขา กู๋หุ่ยจึงทุ้มสุดตัว นางตัดสินใจ

⁵ น้ำที่ได้จากการตกตะกอนของดินจากชั้นดินสีเหลืองที่มีแร่ธาตุต่างๆ ว่ากันว่าใช้รักษา
อาการฟกช้ำ โรคบิด และล้างพิษในร่างกายได้

⁶ หรือตำราโอสถ Compendium of Materia Medica เขียนโดยหลี่สือเจิน เป็น
ตำราทางการแพทย์ที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสมุนไพรจีนและตำรับยาต่างๆ เอาไว้

⁷ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน โดย 1 นิ้ว เท่ากับ 10 ชุน หรือประมาณ 33.3
เซนติเมตร

⁸ สำนวน หมายถึง รู้ดีว่ารักษาต่อไปก็ไม่หาย แต่ก็ยังไม่ละทิ้งความหวัง พยายาม
รักษาจนเหือกสุดท้าย

หาจอบและเสียมมาขุดดินที่บริเวณหน้าบ้าน

การขุดดินลึกลงไปสามมือสำหรับกู่หุ่ยแล้วไม่ใช่เรื่องง่าย นางเหวียงจอบพลางปลอบใจตัวเองว่า ทั้งหมดนี้ทำไปก็เพื่อเงิน เพื่อเงิน...

หลังขุดด้วยความยากลำบากไปได้ครึ่งค่อนวัน พักตีมน้ำไปสามหน เหนื่อยล้าแทบขาดใจ กระทั่งมือทั้งสองข้างมีตุ่มน้ำพอง กู่หุ่ยก็ขุดได้ลึกสามมือพอดี

ข้างล่างเป็นชั้นดินเหลืองทั้งหมด นางใช้จอบโกยดินขึ้นมาสองกระบุงแล้วแบกมากองไว้ตรงหน้าโอ่งใส่น้ำในลานบ้าน แล้วไปตักน้ำจากเชิงเขาหลังหมู่บ้านมาอีกสองเที่ยวจนเต็มโอ่ง

ยามนี้ตะวันลอยขึ้นอยู่กลางท้องนภาแล้ว

กู่หุ่ยร้อนจนเหงื่อท่วมตัว มือไม้เปราะเ็นไปด้วยดินเหลือง นางแทบจะหมดแรงล้มพับ แต่เพื่อเงินแล้ว นางทำได้เพียงกัดฟันสู้ต่อ หยิบไม้คานขึ้นมากวนน้ำในโอ่งไม่หยุดจนน้ำขุ่นขึ้น

จากนั้นนางถึงค่อยตักน้ำมาล้างมือและทำอาหาร

ในบ้านไม่มีข้าวสารรอกหม้อแล้ว แม้แต่อาหารก็ยังไม่กล้ากินเยอะ โดยที่วันหนึ่งนางจะกินอาหารเพียงสองมือเท่านั้น

เมื่อเช้าต้มข้าวต้มผักป้าที่สะท้อนเงาคนได้ไปหนึ่งหม้อ ช่วงบ่ายก็ต้มข้าวต้มผักป้าอีกหม้อ หนึ่งวันกินเพียงสองมือเท่านั้น กู่หุ่ยอดอยากจนร่างกายเหมือนต้นถั่วงอก รูปร่างผอมบาง สูงชะลูด กายท่อนบนท่อนล่างตรงทื่อ ทั้งที่อายุใกล้จะสิบหกแล้ว แต่กลับไม่มีส่วนเว้าส่วนโค้งให้เห็นเลยแม้แต่หน่อย

แม้รูปโฉมนางจะจัดว่างดงาม แต่ใบหน้ากลับซุบซิดไร้สีเลือดจมนมองไม่เห็นความงามเลยสักนิด

เพื่อจะได้นำอัญมณีบนกริชไปแลกเป็นเงิน เพื่อให้ได้กินอาหาร

อึม ๆ ลักมือ นางแหบจะเอาชีวิตเข้าแลก

หลังกินข้าวต้มผักป้าไปสามหนึ่ง กู้หุ่ยก็เดินโซซัดโซเซไปตรง
หน้าโองน้ำ เพื่อดูว่าน้ำในโองตกตะกอนใสแล้วหรือยัง

ยามสายณห์ตะวันตกดิน เหล่านกกาที่เหน้อยล้าบินกลับรัง
ในที่สุดน้ำที่อยู่ในโองก็ใสสะอาด

กู้หุ่ยหยิบชามกระเบื้องเนื้อหยาบที่มีรอยบิ่นใบหนึ่งมาตักน้ำ
แล้วเข้าไปในห้องครัว จากนั้นจึงป้อนให้ชายหนุ่มที่ยังคงไม่ได้สติเพราะ
ฤทธิ์ไซ้ดื่ม

2 กิบคน

ยามที่ก้องฟ้าถูกฉาบเป็นสีดำ หย่งเหมยก็กลับมาจากข้างนอก เนื้อตัวของนางเต็มไปด้วยฝุ่น ใบหน้าซีดเซียว ดูเหนื่อยล้าจากการเดินทาง

กู่หฺรู่กำลังหุงข้าวอยู่ในห้องครัว พอได้ยินเสียงกิริบออกมาต้อนรับ เห็นหย่งเหมยหน้าตาอิดโรย ผมเผ้ายุ่งเหยิง ดวงตาเลื่อนลอย เดินโซซัดโซเซเข้ามา นางกิริบเข้าไปประคองแล้วยิ้มถาม “นำเหมยกลับมาแล้วหรือเจ้าคะ”

หย่งเหมยพยักหน้าแล้วปลดถุงผ้าบนไหล่ลง กู่หฺรู่รีบรับมา แต่กลับพบว่าข้างในเบาหวิว เหมือนไม่มีของหนักอะไรอยู่เลย

เมื่อวานตอนเช้าตรู่ หย่งเหมยไปบ้านพี่ชายของนางซึ่งอยู่ห่างจากที่พักของพวกตนราวหกเจ็ดลี้¹ ไปตั้งหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้วเพิ่งจะกลับมา เดิมคิดว่านางจะขอยืมข่าวสารจากบ้านพี่ชายกลับมาได้ แต่ใครจะรู้ว่าในถุงผ้านี้จะยังคงว่างเปล่า

¹ เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน โดย 1 ลี้ เท่ากับประมาณ 500 เมตร

อันที่จริงไม่ต้องดูในถุงผ้า แค่ดูสีหน้าของหย่งเหมย กู้หฺรู่ย ก็พอจะคาดเดาสถานการณ์ออก

เมื่อหลายเดือนก่อน สองพ่อลูกติดตามหย่งเหมยเดินทางมาอย่างไร้จุดหมาย พอมาถึงบ้านเกิดของนางก็อาศัยอยู่ในบ้านมุงหญ้าคาที่ผู้พังแห่งนี้ ซึ่งบิดามารดาของหย่งเหมยทิ้งเอาไว้ เพื่อหลบเลี่ยงการถูกตามล่า พวกเขาจึงบอกกับคนภายนอกว่าพวกเขาเป็นครอบครัวเดียวกันสามคน โดยหย่งเหมยเป็นมารดาของกู้หฺรู่ย

มีเพียงกู้หฺรู่ยกับบิดาของนางเท่านั้นที่รู้ว่า หย่งเหมยคือสาวใช้คนสนิทของมารดากู้หฺรู่ย

เมื่อก่อนพี่ชายกับพี่สะใภ้ชายหย่งเหมยให้กับตระกูลใหญ่เพราะบิดามารดาเสียชีวิตไปก่อน ต่อมาเพราะความขยันขันแข็งจึงถูกตามารดากู้หฺรู่ยและได้เป็นสาวใช้ติดตัวมาด้วยตั้งแต่แต่งงาน แต่หลังจากที่มารดาของกู้หฺรู่ยเสียชีวิต หย่งเหมยก็รับผิดชอบหน้าที่ดูแลพวกเขา สองพ่อลูกมาตลอด นางอายุยังไม่ถึงสามสิบปี ผมก็ยาวไปกว่าครึ่งแล้ว ไม่เพียงไม่ได้แต่งงาน ยังต้องโกหกคนอื่นว่าเป็นภรรยาของกู้จั้งซู บิดาของกู้หฺรู่ยอีกด้วย

ความเสียดสนนี้ กู้หฺรู่ยกับกู้จั้งซูต่างก็ประจักษ์ดี เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิบัติต่อหย่งเหมยเหมือนคนในครอบครัว

ช่วงนี้เข้าสู่ฤดูร้อนแล้ว ฟ้าครีမ်ฝนตกติดต่อกันหลายวัน ในบ้านก็ขาดแคลนธัญพืช หย่งเหมยจึงแข็งใจไปขอยืมข้าวสารที่บ้านพี่ชาย แต่สุดท้ายก็กลับมามือเปล่า

เมื่อเห็นสีหน้าสิ้นหวังของหย่งเหมย กู้หฺรู่ยก็ทำใจตำหนินางไม่ลง รีบยิ้มพลางปลอบใจ “น้ำเหมย อย่ากังวลไปเลย พวกเราต้องมีอะไรกินแน่นอน”

หย่งเหมยยิ้มชมขึ้นก่อนทรุดตัวนั่งลงบนธรณีประตูห้องครัว ใช้สองมือปิดใบหน้าที่ซุบตอบของตน ถอนหายใจอย่างอ่อนแรง “นายท่านป่วยหนักลุกไม่ขึ้น ส่วนท่านก็เป็นสตรีอ่อนแอ พวกเราเพิ่งมาอาศัยอยู่ที่นี้ แม้กระทั่งที่นาสักสองหมู่² ก็ไม่มี จะไปหาของกิน มาจากที่ไหนได้”

กู่หฺรู่ยรีบยิ้มแล้วเข้าไปจับมือนาง พลงชี้ไปที่มุมห้อง “ท่านดู นั่นสิ อาหารที่วาก็มาแล้วไม่ใช่หรือ”

หย่งเหมยเงยหน้าขึ้นมองแล้วก็ต้องตกใจตาค้าง บนกองฟางแห้ง ที่มุมห้องมีชายร่างสูงใหญ่นอนขดตัวอยู่ เขาสวมชุดดำ ผมเผ้ายุ่งเหยิง นอนนิ่งไม่ไหวติง สวรรค์! นี่เป็นชายแปลกหน้าจากที่ไหนกัน

“ท่าน...จะกินเขาหรือ” หย่งเหมยชี้ไปที่ชายผู้นั้นแล้วถามกู่หฺรู่ย ด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง ใบหน้าเต็มไปด้วยความลึนหวัง หรือเด็กคนนี้จะหิวจนตาย ถึงกับไปซูดศพมากินเลยหรือ

กู่หฺรู่ยบ่อกปากขำจนตัวงอ สวรรค์! น้ำเหมยคนนี้ จินตนาการ ล้ำเลิศเกินไปแล้วกระมัง นางไปอยากกินเนื้อคนตั้งแต่เมื่อไรกัน

“น้ำเหมย ท่านฟังข้าพูดก่อน...” กู่หฺรู่ยเล่าเรื่องที่นางช่วยชาย ผู้นี้ไว้เมื่อคืนวานกับเรื่องที่เขาให้กริชประดับทองคำและหยกแก่นาง ให้หย่งเหมยฟังอย่างละเอียด

หย่งเหมยจึงค่อย ๆ ลูบหน้าอกตัวเอง ถอนหายใจโล่งอกก่อน ต่ำหนิ “สวรรค์! ข้าตกใจแทบแย่ เด็กคนนี้ทำอะไรไม่รู้จักคิดหน้า คิดหลัง หากคนผู้นี้เป็นโจรผู้ร้ายแล้วฆ่าท่านขึ้นมาจะทำอย่างไร เหตุใด

² เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีน โดย 1 หมู่ เท่ากับประมาณ 166.5 ตารางวา หรือ 666

ตอนนั้นท่านถึงไม่ปลุกนายท่านเล่า”

“โธ! น่าเหมย ก็ตอนนั้นเป็นเรื่องฉุกเฉินที่เจ้าคะ ข้าจะคิดอะไร
ทันเล่า อีกอย่างร่างกายของท่านพ่อก็เป็นเช่นนั้น ข้าจะกล้าไปรบกวน
เขาได้อย่างไร” กู้หุ่ยยืมอธิบาย เมื่อเห็นหย่งเหมยจ้องนางตาเขม็ง
จึงพูดต่อ “ข้าก็ยังสบายดีอยู่ไม่ใช่หรือ อีกอย่างนี้เป็นเรื่องดีที่สวรรค์
ประทานมาให้แท้ ๆ หากข้าไม่มีความรู้ด้านการแพทย์อยู่บ้าง เรื่องดี ๆ
เช่นนี้จะตกมาถึงบ้านเราได้อย่างไร”

กู้หุ่ยเขย่าแขนของหย่งเหมยอย่างอดอ้อน

เดิมทีหย่งเหมยตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ แต่พอได้ฟังนางอธิบาย
และมองชายผู้นั้นอยู่ครู่หนึ่ง เห็นเขาไม่ขยับเขยื้อนเลยก็ค่อยโล่งใจ
ไปเปลาละหนึ่ง แต่ก็ยังกำชับกู้หุ่ยด้วยใจที่ยังไม่หายระแวง “คราวหลัง
อย่าทำเรื่องโง่ ๆ เช่นนี้อีกนะ มีเรื่องอะไรต้องไปบอกนายท่านก่อน”

“ทราบแล้วเจ้าคะ น่าเหมย ท่านวางใจเถิด ข้าเองก็ไม่ใช้เด็ก ๆ
แล้ว” กู้หุ่ยเขย่ามือนางเบา ๆ แล้วยิ้มปลอบใจ “ท่านออกไปลำบาก
ข้างนอกมาทั้งวันทั้งคืน คงจะเจอเรื่องกระทบกระเทือนใจมาไม่น้อย
ในเมื่อยืมข้าวสารมาได้ ก็มีแต่ต้องรอให้พันคืนนี้ไปก่อน พรุ่งนี้
ข้าค่อยนำกริซนี้ไปจำหน่ายในเมือง น่าจะแลกเปลี่ยนเงินมาได้บ้าง พวกเรา
สามคนพ่อแม่ลูกก็จะได้กินของอร่อย ๆ กันสักมื้อแล้ว!”

กู้หุ่ยवादผันไว้อย่างสวยงาม เดิมทีก็หิวจนท้องก๊ออยู่แล้ว
ตอนนี้ก็ยิ่งหิวจนไล่แทบขาด

มาถึงขั้นนี้แล้ว หย่งเหมยก็ไม่มีวิธีที่ดีกว่านี้อีกแล้ว เพื่อให้
ครอบครัวอยู่รอดต่อไปก็คงต้องทำเช่นนี้ แต่ถึงกระนั้นนางยังคง
กำชับกู้หุ่ย “เรื่องนี้อย่างไรก็ต้องแจ้งให้นายท่านทราบด้วย อยู่ ๆ ก็มี
ชายแปลกหน้าเข้ามาในบ้าน จะก่อเรื่องเดือดร้อนมากแค่ไหน โชคดี

ที่ท่านปลอมตัวเป็นชาย คนในหมู่บ้านนี้ก็ยังไม่มีการรู้เรื่องฐานะของพวกเรา...”

“ทราบแล้วเจ้าคะ ประเดี๋ยวพวกเรายกข้าวต้มไปให้ท่านพ่อค่อยๆ เล่าเรื่องนี้ให้เขาฟังไปด้วย” กู้หุ่ยรู้ว่าน้ำเหมยหวังดีต่อนาง จึงรับคำอย่างว่าง่าย

หลังจากกินมื้อเย็นเสร็จและเก็บถ้วยชามเรียบร้อยแล้ว หย่งเหมยกับกู้หุ่ยก็ช่วยกู้จิ่งซูทำความสะอาดร่างกาย จากนั้นสตรีทั้งสองถึงมีเวลาได้พูดคุยกัน

หลังจากหลับสบายมาทั้งคืน วันรุ่งเช้าฟ้าเพิ่งจะสว่าง กู้หุ่ยก็ตื่นแล้ว

ในยุคโบราณไม่มีกิจกรรมบันเทิงยามค่ำคืน พอฟ้ามืดก็ไม่กล้าจุดตะเกียงทิ้งไว้ เข้านอนเร็วก็ยอมตื่นเช้าเป็นธรรมดา

กู้หุ่ยเดินมายังห้องครัว ตั้งใจจะต้มน้ำทำอาหาร แต่คิดไม่ถึงว่าเพิ่งจะก้าวข้ามธรณีประตูห้องครัวก็มีของแหลมคมบางอย่างจ่ออยู่ที่ลำคอแล้ว ของแข็งนั้นที่มจันผิวหนึ่งบริเวณคอรู้สึกเจ็บแปลบ

นางตกใจจนแทบสิ้นสติ พอกำลังจะอำปากร้อง ปากกลับถูกมือใหญ่ข้างหนึ่งปิดไว้ ก่อนที่ร่างกายจะลอยหิวขึ้นแล้วถูกกึ่งอุ้มกึ่งลากเข้าไปในห้อง

คนผู้นั้นใช้เท้าเตะประตูห้องครัวที่เก่าผุพังให้ปิดลง แล้วหันหลังพิงประตู ส่วนมือยังคงปิดปากกู้หุ่ยไว้ไม่ปล่อย

หัวใจของกู้หุ่ยเต้นระรัว บอกกับตัวเองซ้ำๆ ว่าอย่าตกใจ ในที่สุดก็ตั้งสติได้ ท่ามกลางแสงอรุณรำไรก็เห็นว่าคนตรงหน้าคือชายที่นางช่วยชีวิตมาจากกองฟางเมื่อคืนก่อนนั่นเอง

มารดาเจ้าเถอะ! เช่นนี้คือการทำคุณบูชาโทษไม่ใช่หรือ!

กู่หุ่ยจ๋องชายผู้นั้นพร้อมกับสบถดำในใจ แต่นางไม่กล้า ขยับเขยื้อนแม้แต่แต่น้อย ด้วยเกรงว่าชายผู้นี้จะเป็นโจรผู้ร้ายจริงๆ แล้ว เกิดไม่พอใจขึ้นมา นางถึงเสีย

แต่เมื่อเห็น ‘อาวุธ’ ในมือเขา นางก็โล่งใจ เพราะเป็นเพียงไม้ เขี่ยไฟท่อนเล็กๆ เท่านั้น แน่หนอนว่าไม่เหมือนกริชหรือดาบที่จะแทงคอ ให้เป็นรูได้ในพริบตา

ชายตรงหน้ารูปร่างสูงใหญ่ พละกำลังคงไม่น้อย หากเขา ออกแรงเพิ่มอีกสักหน่อย คอเล็กๆ ราวกับถ่วงอกของนางไม่หักก็แตก ไปแล้ว นางจึงไม่กล้าผลิผลาม

“อ้อ...อ้อ...” กู่หุ่ยส่งเสียงร้องออกมาพลางชี้นิ้วไปที่ไม้เขี่ยไฟ ในมือเขา ดวงตาคูโตที่เปี่ยมชีวิตชีวาของนางกะพริบปริบๆ ดุจดวงตา ที่น้ำวาวของกวางน้อย แพขนตาวางอนล้นระริกราวกับปีกผีเสื้อ

ชายหนุ่มค่อยๆ คลายมือใหญ่ที่ปิดปากเล็กออก ดวงตาสีดั่ง น้ำหมึกคู่หนึ่งจ้องกู่หุ่ยอย่างลึกล้ำ ราวกับจะเจาะทะลุใบหน้าของนาง ให้เป็นรู